

Petó efímer

Avui és el primer dia de tots els que em queden, avui ho faré, avui sí.

Encara dins el llit i tapada fins dalt fa el ronço, com cada dia. Si no fos per aquell assortit de croissants que l'esperen per esmorzar s'hi quedaria tot el matí.

Des del llit, pensa en el seu millor record. Diuen que el primer petó mai s'oblida i és ben cert. El seu va ser el millor petó que li han fet mai: llarg, tendre, tranquil, dolç...

S'entaula amb un bon cafè amb llet i es pren un croissant darrera un altre, fins que s'acabin, què caram, un dia és un dia!

Es posarà el vestit vermell i les sabates de taló, no són gaire còmodes però li estilitzen més les cames i la fan més "dona", més atractiva. El dia del petó portava un vestit vermell, potser així serà més fàcil. Mentre es fa la ratlla dels ulls sona el telèfon:

- Hola mare!

- Hola filla

- Mare, et podries quedar amb en Ferran avui?

- Filla, avui no puc, tinc plans.

- Plans? quins plans? què has de fer?

- Ai nena, coses meves. I que no té escola avui en Ferran?

- Té unes dècimes i avui s'haurà de quedar a casa. I no pots canviar-los aquests plans?

- No. Mira, jo avui no puc. Em sap greu, fes-li un petonet i una abraçada. Adéu filla.

Va! que s'espavili, o és que sempre haig d'estar disponible a tota hora, a qualsevol lloc i per tot! I tu què n'has de fer dels plans que tinc jo? o és que no puc tenir-ne? Tafanera! ara trucarà a la seva germana i em començaran a xiular les orelles. Saps què m'ha dit la mama? Que té plans! Plans? I no es pot quedar amb el seu nét! A aquesta mama hem de començar a vigilar-la que comença a marxar de l'olla! i bla, bla, bla... Va prou! que encara se m'escaparà el tren.

Al tren s'hi troba els de sempre, la mateixa gent asseguda al mateix lloc. Que poc canvien les coses, a vegades: la que fa ganxet, gairebé ja acaba amb la coixinera, al passadís de la dreta; el noi que llegeix el diari amb aquesta pantalla moderna que es fa anar amb un dit, al darrera de la noia del ganxet; el que llegeix el llibre que sembla que no s'acabarà mai, al passadís de l'esquerra; al seu davant el noi guapo i ben plantat que no es separa per res del món del seu maletí; la parella d'amants que, com sempre, escampen la seva passió durant el viatge, creuen que dissimulen i passen desapercebuts, però tanta passió els encega de les mirades dels altres. A ell se l'ha trobat alguna vegada al súper amb la seva dona, comprant cereals pels nens i a ella l'ha sentit infinites vegades alguna conversa per telèfon: "adéu amor, ens veiem després, un petó!" i mentre ho diu té la mà que no aguanta el telèfon damunt del genoll d'ell. Amor agosarat. Potser ella també ho hauria pogut fer algun dia.

Quin petó més dolç el seu, llarg, tendre, tranquil... Petó intens. Petó efímer. Només n'hi va fer un, però ella un dia rere un altre n'ha desitjat un altre.

Les dotze. En Marcel està a punt de dinar, sempre es pregunta perquè caram el fan dinar tan d'hora. Pobre home, haver d'acabar els seus dies així, en aquell lloc tan decrepit i desesperançador, en una cadira de rodes, un pitet que li recull el fil de baba constant que surt de la seva boca, el cap tort impossible de mantenir-lo dret, unes mans que ja no coordinen i que han perdut tota la força amb la que l'abraçaven per la cintura, aquelles mans dures i rugoses amb les que li recorria l'esquena, aquells dits grossos que jugaven amb els seus pits. L'havia estimat com no es pot estimar més i l'estima encara. Amor feliç. Amor de veritat. Però en Marcel ja no és el que era i no ho tornarà a ser. Ja no en queda ni un bri del Marcel amb qui havia tingut les dues filles, amb qui reia i amb qui també plorava. Ja no la pot abraçar, ja no pot recórrer-li l'esquena amb les mans i els seus dits ja no poden jugar amb els seus pits, ja no parla, ja no es mou, ja no fa res, ja no recorda.

Propera parada: Tarragona. Ja hi és, ja ha arribat. Vinga, valor! Enfila amunt fins a la plaça Verdaguer, sap que allà el trobarà, fa de cangur a aquesta hora. Deu ser el seu nét, un nen bufó que no hi ha manera de desenganxar-lo del seu xumet. Està assegut en un banc, juga amb el nen, que és a dins del cotxet i fan tonteries. Està guapo, continua essent atractiu, conserva encara els cabells rinxolats. Sempre s'ha recordat de la intensitat dels seus ulls verds i de quan la miraven profundament aquell dia. El petó, el millor record que li va deixar mai i el que ha vingut a buscar ara. Avui vol tancar el cercle, un petó, només un, només un altre com aquell i se'n tornarà cap a casa.

El mira, s'hi acosta per darrera, si estira la mà arribarà a tocar-lo. Arriba fins a la punta del banc i s'hi asseu, es mou una mica, dissimuladament, per seure més a prop seu, una mica més encara. Ara ja estan un al costat de l'altre. Gira el tors, gira el cap decidida a

llançar-s'hi i quan obre els ulls se'l troba girat d'esquena buscant el xumet del nét.
S'aixeca i se'n torna a l'estació, encara serà a temps d'agafar el tren de les dues.

Quan arriba passa per la pastisseria.

-"Bon dia senyora Mercè, què fem? un quart de croissant de xocolata, com cada dia?"

Demà serà el primer dia de tots els que em queden, demà ho faré, demà sí.